books2ebooks.eu

Samling af wijsor

Efter 1718

e-böcker från ditt bibliotek av
eBooks on Demand
digitaliserad av
Kungliga Biblioteket
National Library of Sweden

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!
Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via http://books2ebooks.eulla boken.

- http://search.books2ebooks.eu/

1746.

Roggebiblioteket
Strängnäs

C E R

Samling af Wijsor.

Lugns hiertas nöije är, [illegible]
När man dygden ständigt uti hiertat bär,
Och förnuftet styrer wårt begär.
Kyskhet, en skön dygd,
Lyser uti hwar bygd;
Then som hennes wägar wandrar ej till blygd.

Usel är then siäl, som är onda lustars träl,
Och i onna dwalet söker ut sin wäl,
Honom kan ej dygden göra säll:
Under all sin fröjd
är han doch ej förnögd
Then blir olycklig wist, som ej till dygd är bögd.

Dygdig känsla bör, skänkas högt och hellre för,
Denna then, som vill mina oro platt förstör,
Och vill fullkomlig lisa till sitat gör.
Din oskyldighet,
Skulden ej förtärt,
Tull bör skänkas then, som Dig utvalgt ut

Ack! Dygd i en ädlen ros, En landets prydnad sann:
Hwi herdinnan en din dygd at wara lider want?
Du himmelskan thet köttes möden nog förtinna
Om landen middagstid mång lyktor warde tänd;
Dig och uppfinna,
Som sedt brinna
Mänd utaf dygdens renaste flam;
Dygdlysan skint har
Då sagt att then var nu
Som efter dygden-fängslet bara sträcker sig
Ack! är thet ej betänkeligt want? förstärdig
Men Circes så ej mer en herdinnan utaf nöden,
Och människor i sin förwandla med en hast,
Då många fåliktnog, ger en i blodu döden;
Mänt hon betänkt är med odygds svärm last.
Ack! himmel bedra,
Thet hon så wida,

Kommit, att man belöningen ~~[illegible]~~ igen
Utaf them som fått will ha;
Men kan man intet se,
Hur fromma dygder therigenom wärder kränckt
Och uti lyckans fiende hus aldeles dränckt.

Ther man så flitig att then ädla dygden wårdar,
Som man är männer om, ska lyst att skäncka kring,
Går dygd och redlighet undan för en aftankeldi;
Det wore himmelligen högst beromlig ting;
Men hwi är werlden,
En trolös worden;
Thär man alleman thet tjenar på sikt
Hwar kan hem en igen
igenom
En bötar redlig wän?
Jag tror att allen i thet tyfta trögt ned,
Thet ingen them beröfwa kan en rolig fred.

När tänkt man [illegible] dag, sin början ha [illegible]
tänkt,
Från mången [illegible] har uti en mörker [illegible]:
[illegible] tilbörlig[illegible] har, som dygden [illegible] [illegible],
[illegible] hamn tagit in uti sitt [illegible] [illegible],
Den här Gud kröna,
Med kransar gröna,
Som uti himmelska ängar [illegible]:
Sitt [illegible] ädlighet,
Samt dygd och ärbarhet
Din fröjd med alltid wara uti tiden har,
Tills du en bättre fröjdning får, hos Gudi thron.

La Fon

Mitt nöje [illegible],
[illegible] fri [illegible] har [illegible],
Then [illegible] [illegible] som [illegible]

Karin von [illegible]

Jag ville gerna byta bort,
Min hela lifstid så kort;
Om jag kunde,
Kund stundom få
Then glädien nå.

\# \# \#

Men ensamhet,
Genom tu är, tu gior förtret
När skall jag slippa dig en gång
Med din tid lång.
Wille Mars ej begynna sig,
lete gifwa mig ett härligt krig:
Då Venus wille,
Drif mig then tille,
Som min ble wille.

\# \# \#

Emellertid,
Skall hjertat, hindrat, böra bli,
Min fröjd, men jag ej kan then se,
Som jag har kär.
Och utur mitt hjerta bly
Denna kärliga lågan fri
Jag hindra den,
Fast fjettrar men,
Och sorgse går.

Amando lef väl
Jag älskar Dig och Dig allena:
Fast Du mig förskjutit,
Jag älskar Dig.
Tänk aldrig ther om mig
Ack jag önskar glömma Dig:
Ty Du har then
Som [illegible]
Min Gud och [illegible]

Adieu de mes plaisirs
Androit le plus aimable
Ce n'eſt qu'avec regret que je te quitte ici
Je pouſſe des Soupirs
Ton Souvenir m'accable
Et pour le doux repos je n'ai que du Souci
Heureuse vie
Le bergerie
Il faut que le berger te quitte & ses troupeaux
Avec Souhaits d'amour
Te revoir un jour
Pour faire resonner alors sa chalumeaux
Et pour conduire encore à paitre ſes agneaux

Venez venez ma belle
Ne soïez point cruelle
L'amour vous en prie
Et n'aïez point de haine
Contre un, qui vous aime
Et qui pour vous soufre tant de doleur
Ah! que vous estes à plaindre
[illegible]
Ne soyez pas amoureuse
[illegible]
Que vous seriez plus libre
Om du [illegible] dig uti [illegible].

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
Patriote[illegible] i [illegible]
[illegible]

Hindra Tårar när du dör,
Kan väl vara.
// // //
Ack hur mången har i dag
Lämnat, efter sig behag
Men, ack! ha ej minsta [illegible] lära;
Gått i många stycken sin kos,
// // // Kan väl vara.
Ack jag du min kära Mor,
Dig om Dygd och kärlek tror,
Men ack mången [illegible] [illegible] hos Dig,
Hindra till ack komma mig
Kan väl vara
C. Dahlin

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Point de tout.:/

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Point de tout.:/

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Point de tout.:/

[illegible] Natur,
[illegible],
[illegible],
[illegible]:
[illegible] Point de tout./:

[illegible]
[illegible],
[illegible]
[illegible]?
[illegible] Point de tout./:

[illegible]

Ach! der glücklich sich dünket,
Dem, lieblich morgens mein Bett klar:
Sonst sich vergnüget immer;
Doch es sich nie gar:
Vielmehr mich fühlt sich kräften und ein
Point de tout.

Der Sinn an aller und dies will bei;
Und nichts ist bezaubernd sei;
Komm sich mit die Weile,
Blicken sich selbst tief,
Und Herzens Zärtlichkeit wunsch bewahren sich —
Point de tout.

Alla ting nu som bölgen hastigt flyta,
lätt nu bli [illegible] rol och [illegible],
Att nu [illegible] sitt sinnet och tungor byta,
[illegible], sorgen, [illegible] och [illegible]:
Hur och himmel nu
[illegible] och [illegible],
[illegible] nu ther ej sin lycka bär,
[illegible] nu och thet;
Som en jordens man,
Jag blir ändock altid then jag är.

Ondt och godt will jag i werlden hålla,
Lagen tiden som han är
[illegible] nu mig tusend sorger wålla,
[illegible] jag bägär:
Iris } Älskar mig och
Cloris } [illegible] och [illegible]
Jag blir ändock altid [illegible] kär;
Hon } Må under sig
Han } Och bedröfwa mig
Jag är ändock altid then jag är.

Ehr jag är then som jag altid blifwer,
Trogen, Redlig, Dygd och Glädd,
Bed om men mig till betalning gifwa,
Sämma tro i samma Grad:
Dessutom troligen jag
Alla Sinnelag,
lät sjå Verket som jag ger i gärning;
Men om thet ej står,
Men, hwad tror thet inner?
Jag är ändock altid then jag är.

Att man i Hiertat sitt en [illegible] sluten bär
Har man lärt af sielfwa Naturen,
Att man i [illegible] är [illegible] och [illegible],
Hwartill har man lof af högsta [illegible];
Dock [illegible] skole man sig [illegible] skien [illegible] bruk,
I [illegible] sin [illegible] ligga
Så att man i otid blir [illegible] dårakts skick;
[illegible] sig betiänar inne,
Tänk man [illegible] skulle
Sin Bröllops dagen.

Då ögon kan tå ej [illegible] allt för hårt
I skönheten tå [illegible] prålar
Ej [illegible] och [illegible] bort
[illegible] som [illegible] pralar.
Engelska äpplen. Man skiner wäl then frucht, som utantill är röd;
Men innan [illegible] upphedar:
Så hwilar ofta sig i skönhet [illegible] [illegible],
[illegible]
Som för skönhet dragit [illegible]
Last ej beskylder.

Ej allena skall man sig förnöija efter lyst,
Och tänka om hustrun tunga
Utan ock sinnet hur, man sedt månan om fulle,
Att du lyder som alla mogna;
Jag menar hända ord, och obetänkt mund,
Och hustrun den unga wäder,
Så ofta man ej kan hennes tunga och hennes mund,
Till skriftens Herrans budet sin,
Och hennes bada ut och in
Så händer ~~[illegible]~~ bära

#   #

Ej bättre dugar han, att wänta sig den man,
Som efter en sådan hustru wända sitter,
Som gör hwad han will, han gör hwad han kan,
Han [illegible] händer som [illegible]:
Hwilket om han icke har en Prophiterlig post,
Som kan, med mildt hullen Staten
Och [illegible] som den [illegible] nöjer mist,
Så står han wist mången gång
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Den [illegible] [illegible]

Ty är du [illegible] att taga hem till Brud
Som [illegible] annan är lik,
Hwars skiönhet och hwars [illegible] i dygdeskrud,
Den, [illegible]
Och man [illegible] hon är [illegible] dygd,
Då hon [illegible] både guld och [illegible];
[illegible] i stad i land som bygd.
Den som [illegible] önskar sig,
[illegible] innerlig,
Hon skall [illegible].

Fadren [illegible], som från ditt höga,
Ned i mänskors [illegible] här,
Lär oss med et andligt öga
Skåd nu i wårt hjerta skrin!
Du som med et [illegible] himmelskaran
Himmelens krafter, blifwit och dör,
Låt all wärlden som Dig [illegible],
Hör thin mänskans [illegible] bön!

Låt et [illegible] tacksam bära,
Oss din nåd i frid och fort,
Tag uf [illegible] [illegible] [illegible]
Att som allt uf wårt gjort:
Änglar, Serafer, Himmelens Mäktar,
Prise Dig i ärans [illegible]:
Låt i wåra låga trakter,
Sjunga! Ära dit höga Namn!

Kungar, Mäktiga fallen neder,
För din thron, du sannings ljus,
Krossen ondskan, bygg din heder,
Du vändt skall i intets grus!
Du som väldig sändt din lika,
Stört all ängslan långt från dig,
Och låt jorden för dig vika,
Syndens frid och lastens krig!

Du som himlens hvalft har spänt,
Styr att ingen dårs begär!
Vi som i vår blindhet gå,
Se ej hvad oss nyttigt är:
Gott från ondt vi rätt ej skilja,
Gif oss ej vår falska fröjd,
Ske ej vår, men ske din vilja,
Så är jag med allt förnöjd!

Jesum ej blind förgäfves drager
Godt som öfver menskan lägge,
Milda Gud, om Dig begynner,
Gif mig min afskilda del!
Gif oss blott en daglig föda;
Men i himmelskt Paradis,
Lugom hjerta, lugom möda,
Oss till öfning, Dig till pris!
Synden oss i hoftat drunkna,
Lätt om Du ej rädda ville,
Lugna oss i ängslund Stunder;
Högre Lärdat gif oss till!
Efter Nåden med oss handla,
Som wi handla med hvarannan;
Och Du måtte i Nåd förvandla,
Genom werldens Frälsare Man!

Lär du Gud, din wänd will pröfwa,
Lent hjerta i din mildhet ler;
Att ej medgång och min häfwa,
Motgång ej förtwiflan [illegible] ger:
Led oss ej på glatta banor,
Om ej du ser mina fjät;
Hjelp och Gud på alla [illegible]
Wälsignelse, werldens [illegible]!

I himmelen [illegible] följer,
Det [illegible] [illegible] [illegible],
Jag min [illegible] [illegible] döljer,
Och själ, i min Natur.
Tröst och kraft du [illegible] [illegible],
Du som allt [illegible] [illegible] [illegible],
Och [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
Af [illegible] och härlighet!

Trogna ſjäl och ömma hjerta,
Du blir ej ſom jag förtärd,
Fri från kärlek, fri från ſmärta,
Lefver Du en ſälla werld:
Ingen oro ſkär Dig tränga,
Men Du ej miſter njutit godt:
Ty om ſorgen är Dig tränge,
Dör är och Dit nöje kort.

Jag vill älſka, jag vill plåga,
Såd en Tirſis gjorde kär,
Hvad han ej för Cloris wåga,
Den är alt that jag begär:
Qwaldom bittraſte lockat ſkrider,
Jag är, i ſinni ſällgat nöjd;
Men när Cloris ſitat lider,
Myſer Jag båd med och frögd.

När the skiönste nymfer linga,
Sjunger jag en liten ton,
När the granna bäsar bringa,
Ber jag himmelen om pardon:
När med skräck all högdat vinnes,
Tär jag mig en liten blind,
Men när Doris tänningar binnes
Ängslas jag af hiertans grund.

När mot Favoriter knotas,
Knotar jag mot swala mygg,
När the stolta hieltar hotas,
Hviler jag i skuggan trygg;
När en utländsk makt blir skygan,
Bär jag roligt minne mig;
Men när Doris ondt i magen,
Har jag hetsig feber straxt.

När man sig till hwila lägger neder,
Låter jag mitt sinne på bröd,
När man reser om tinget och neder,
Sätter jag min lista på gröd:
När nu mannen till neder leifwer
Dricker jag min skål i miöd,
Men när Cloris tänkan blifwer,
Är jag, som jag wore död.

Jag står fast i helm gården,
Blott att Cloris älskar mig,
Tänkom hur en fred tyr orden
Tirsis hör, jag älskar dig.
Rätt som hon tyr orden sade,
Helsad Cloris på sin man,
Och ehuru till tyr orden lada
Cloris älskar dig igen

Ack! [illegible] den, när den jag wunnit;
Men jag wet ej; den tänkt mer,
Då jag än min längtan wunnit,
Lär jag mäst mera på [illegible],
Cloris är wäl min Herdinna;
Men mig sielf [illegible] ej;
Döden är långt mer [illegible],
[illegible] Cloris gif mig ej.

Derför herda skall du weta,
[illegible] uti [illegible],
När wi önska, smeka, leta,
Hur wår trängtan alt bedrag;
Men [illegible] hon är och [illegible],
[illegible], som du ser,
Hopp och fruktan [illegible],
Ock wi tänka strax på mer.

\\ \\

Och lugn jag verklig finner,
Dit ingen oro hinner,
I frid jag här besinner
Den falska werldsens lycka, sken fröjd;
Du skog, du gör mig nögd,
I dina tysta grönnor,
Fins ej then oskuld dömmer,
Ell' ed och löften glömmer.
Den Sällen för som Dig bebor
Lärt ej att brug all' sor.
Och dina Näktergalar,
Ett ändan skön betalar,
Med dess sång och hjertans tal
Du skog, du blir min del.

Florinda hwad thet gör ej en,
Hwi är jag icke skapt till man?
Skall Himmelsk wett neka,
Män the dä wete mera?
Bagatelle Bagatelle

Om wid that war en präktig rock,
Och syrtut står i Mine och puck,
Skall jag mig intet lära,
Statisters bördor bära? Bagatelle

Skall jag ej wid de Rådslags bord
Och kunna följa mina ord.
Tjenst namnet underskrifwa,
Och lönen till mig gifwa?
Bagatelle.

När jag ej kunde än en bok,
Jubilum fick jag wara klok,
Och sålt på Graskan hänga,
Att lära för ting bringa?
Bagatelle.

När fick jag ej Moustacher bär,
Jag kunde hundrade fort gewär,
Wig för Paraden brösta
Och manlöst gemenfolk trösta?
Bagatelle.

När fick jag en Fru sång och Kost,
Jag kände uti präktigt kost,
Den läser en Postilla,
Hwad jag skull' skrifwa illa?
Bagatelle

En Celadon gick [illegible],
Då han mist sin Herdinna,
Som på ett skrin uti en graf,
[illegible] [illegible] då bli [illegible],
Och [illegible] [illegible] och [illegible] [illegible],
Och ingen [illegible] [illegible] [illegible],
Min [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
Och [illegible] i [illegible] [illegible]
Till [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible],
Du skall [illegible] [illegible] [illegible],
Och [illegible] och [illegible] [illegible] [illegible].
Der [illegible] min hiord och [illegible] [illegible],
I [illegible] och [illegible] [illegible],
Der [illegible] [illegible] [illegible] och [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible].

Jag är ej mer en Celadon,
  [illegible] mer at wäta,
Hans blod har Celadondrion,
  Wille jag hän efter heta.
Min Nymphs hand tycker du [illegible],
  Du blir min wänne trogen,
Som Melicerta ärne som,
  Du är min lycka mogen.
Als Celadon hwem [illegible] trodt
  Då Nymphen Melicerta,
Om [illegible] hällen skåller badt
  Jack på sillem hjerta;
Betänkt want longs att sellem bo,
  Gick i sin sinet tillbaka,
Monarcher skulle för wär ro;
  Men på them snällan [illegible]

Nu Melicerta känn du,
Hwad wile dit hiärta bryda?
Du blir nu straxt en mächtig fru,
Kom, kom, du måste lyda.
Wet att jag bar, när Mann och hör,
Hwi wårdar och bekymer?
Du säg att jag that twungen giör,
Och nu är ingen bedringar.

Du wet att hiärtat bör en mann,
Det bör på sin hustru fäjlen,
Det står wär klicka hustru mann,
Sin hederns lyssnad följen:
Jag är nu fordrat för trogen,
Och när nögat wor din skönheten
Du will jag sorgeliks hwanna fri;
Wet wäl Din Melicerta

Jag känner Dig min Celadon
Jag wet hwad Dig behagar;
Men stackarns kan förgiöra mig,
Om wåra sälla dagar,
Wi lefwa ju ett kungligt lif
O wåra ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ljufwa krokar
Wi le åt stillans tidsfördrif,
Åt högwälborna tokar.

Du nekar intet för ingen ting,
Lät fri och nöjd wara,
För alla kunder runde omkring
Låt wåra toner swara.
Ty skulen om öd wåra tår,
Och grämelen wåra barmar,
För od nog bögs lalsen kommer,
Ty unan Rimkammaren.

Drunt mannen är lyst och rik och stolt;
  Men tär han tyst bära wakta,
Then oss förakten, ack! hur lätt
  Kan then uti oss förakta.
Drar dag är snart begynnande fri,
  Then när mat är full med nöije,
De sommars lille gå wi förbi,
  Med ett förtretligt löije.

I wårt Palais man skipper fram,
  För hjertlan och drabanter,
De göra skrik af wåra barn,
  Men ej af Supplicanter.
För höga miner, skarpa ord,
  Står wi ej sprid på nålen,
De dricka alla skingrande mord,
  I wåra Mäktiga skålar.

Drar mörkt och himmel trots skrå och bi,
När tangen gör oss krumma,
Surtings wandra bilen vi,
När gnömme tärtar wacka.
Jag kung med magg, tri dömme nuk,
Hwem man urfas i skolan,
Sanct Niclas eller Mahomett,
Jordklotet eller Solen.

Och Melicerta lig, jag dör,
Har intet högre wacklar,
Jo sinne i skoft ung omkun gjör,
Med sin grumma tacklar;
Kaj sit med min brandda kuk,
Hwem skale Ouksutur hysse,
Har nog mitt skrin med well din sjuk,
Jag will i hedra lysse.

När Celadon sig lyckat,
Det gick förutan dyrkan;
Men tyst hwar blef wår Herdes hug,
Hwi kan then hyra styrkan.
Jag ser hwad han, ute bländat wände,
Min Lyckung jag har gjort illa,
Hur wäl Er Nåd och Excellens,
Som min Herdinna lilla.

Et folk hwar bort at nemnt kommer åter;
Men Sorg hwarom ur them båda stillast är,
Man wed bud' död och lödhse gråter,
Och båda wänner än för lof beswära
Den är wyst Ställ, som ännu dö ogn gråter,
Af jorden tryckt, till ändan stadse trofast är;
Men Skällnas Ögon, som kommit och gråt uter,
Och när hwarje fals fendre alt beswär.

Thet Sinni som bud' mot hoit och zock
Tred dygd sit under fluſt,
Och ny med inbördes kläcke,
Ofwer innat för Sirenii bläſt,
Dett Zier som barg i bölgien blev
Ofwer wäldig mägon ſwikt,
Sirener ſkola bläſt ther nu,
Thet blir doch obewekt.

Tho uff ſeit bergunt hiertie zur,
Kan intet ſig ſkintem ſalle,
Ried hjärtans lümngommödim kemx,
Hur kommer hog thes ynnile.
Lit Ewardſans hömtſam ytzikerri
Thes ogon mednig ke
Till förlekt muszit liwani
Thes Kinder wätten ſk.

En bråckand medvind Swensken har,
Nu byter Swart Ek namn,
När bytet motrön kommer an
Så lägger han i hamn.
Hus Judin [illegible] Brod förbi,
Och Swenskan [illegible] skulle;
doch tänker han sig [illegible] bry,
Som hängnat ej ut hölle:

Ho tänker en Sju ädle sind,
Och dygden ther tell nor,
Swart ej sin högra hand blinde,
Ut [illegible] wind fortron,
Han, eller Skötter [illegible] bord
För [illegible] [illegible],
Jhe wänner wäl [illegible] Skullon gjord:
Ej minnes [illegible] ej [illegible].

Födas, grönska, dö och lindas,
Jollra, krypa, stappla, gå,
Agas, och till lagom bindas,
Lära, stadgas tanken få,
Älskas, giftas och fullbordas,
Ifras med lycka, sinne, kropp,
Tröttna, slumra, dö och jordas,
Det är allt menskans lefnads lopp.

Erinnelse vid Konung Carl XII. Graf.

Du folk som liknat Gudar
Du gamla Götha slägt,
Som lefwat i ära och heder,
Har burit ärans drägt:
Hwar äro din forna Fäder,
Ditt tappra Kungablod,
Enfaldighetens seder,
Och ärlighetens mod?

Om minsta dygdedriften
Bor i ditt hjerta qwar,
Så wörda Du then griften
Ther Carl sitt lägra har,
Om wara kan Dig tyckte,
Om nu Din makt är alle,
Så kan Du nu förtryckte,
Utaf en hjeltes fall

II

En dygdig hiertas lyssen,
Som mäst i olyckstrång,
Hans ständighet mer lyser,
Hans blod är uppstätt mäng,
Hans mod än samma hielten,
Hans sår hans helsa gör,
Han segrar när han stridar,
Han lefwer när han dör.

II

Ty låt din dygd dig minna,
Låt fästning [illegible] nöd,
Låt lyckan få sin tunn,
Låt lyckan få sin dåd,
Drömt lefwer [illegible],
Hast bort din [illegible],
Det [illegible] [illegible],
Och dina [illegible].

Du will du Friedrichs ära,
Du will du Swenskars tro:
Wi Carl i hiertat bära,
O Friedrichs frid och ro,
Som kan wi wilja styrka
Ulricas ädla Dygd;
Wår trogna mod och styrka
Wör werlden se hans spirar.
Du kan wår fred uppblanda,
I swenska fägnadrungt,
Du är ej swenska lända,
Du skrifst på Gennesaren kallt.
Här rästar wål en glensten,
Som war uti blod så röd,
Wann then är hon begrafwen,
Som aldrig blifwer död.

Förblandade wärld.
Hwart rinner din flöd?
Hwilka himmel hult, brusande strömmar,
Himmen har Er förskrefst?
Tall fort och natur
Gästrik utan kommer, Som wildaste djur
Här samlar all ting Jorden kring,
Här wimmar ok ande Then nöcktiga lycka,
Här ramlar omkull The rotfasta träd,
Och agnar förtrycker Then ringaste stund.
Hur wi hwar en rot, Hur nästan thet hof
Stora öfwig till mods, Hur en dadens then rätta
Med godt ingen gods, Then dristiga har
Sin födo bortrikt, Och mynare en mer.

En gammal och kung, Lekfullen men ung,
Med darrande hand, En [illegible] bort[illegible]
En hierta till graf. [illegible] klar äng,
Hvars skönheter [illegible] I friska[illegible] fäng.

Men ung gör mig ondt, Att dygd i blind skondt
Uti himmelen bar [illegible] [illegible] bifwar
[illegible] i skam [illegible] [illegible]
till deras uppfostrar, Och hullen sig [illegible]

Jag intet förstår, Hvi ödet begär,
Du sköna bar tal Men världen sig vältrar
Du hjerta och sal? Men ~~[illegible]~~ hvilande hem,
Och giord uti sig sielfwar Och sielfwar sig ben?

Du kallar min herre Mot allmächtigt namn:
Du straffar mig med, I blindhet och harm
Med kött och med blod; Thet oss skada kan,
All werldenn begynnar, En dag alla tider.

Men ewigen lag, Som binner mig swag,
Förlåt mig min brot! Hwad skulle jag wäda
Min allmakt emot? Och hwad jag then Gud,
Och nu gång för synnen Tik hemligen näd!

Ty ovan han sin trögd I himmelen och högd,
Drän jordenes grund mot solenn hän wägen
Och skuden thes lind, [illegible] och [illegible]
Wid dunklaste längen, Ja wingslös [illegible].

Du lyst och tu mig, trots hoftat till dig,
Ett ögonblick opp, Och se hur du wälsnar
Alle wärdenne lopp; Hwad orsaker är,
Till alt that som händer, Du underligt ser.

Dock tyst jag gör med, Jag hiskar tharwid:
Et alt uti alt, [illegible] Som lysande wärlden
Oblinken behållt, Beder mig min syn.
Min lösyst blir förtärdan Ospulnande syn.

Förnöyd med min lott, Jag wersen för godt,
Hwad himmelen giör, Jag sörjer och gjersorgter,
Jag lefwer och dör, Oskyrmande hand,
Som nuttimmoch sittar, Egen himmels sand.

Hwad mig synes gull, För honom är mull,
Hwad mig synes stort, För honom är ringa,
Som himlarna giort, Hwad mig utom lag,
Syns skaparens springa, Är himlens behag.

Du bör dig tu till Tu werld, som tu will,
Låt ondskan gå fram Sprängande kedjor,
Låt ära bli skam, Låt lärd bli fall,
Låt sannhet bli wåder Och tungan thes fall

Låt sätta sin macht, Mot skaparens makt,
Din dygderna med, Låt lasterna bära
Din fingrar i fred; Men wet doch förut,
Och alt till hans ära, Skall lända till slut.

Ej mig intet hör, Af hufwudet gör;
Mig ingen förtret, I hemlighet wäcker,
Som han intet wet; Han gör mer mit bröst,
Och för mina tancker, Min ungdom och tröst.

Min lycka han [illegible], Hwar minna jag kan
Förnöjelser gifwer; Mit är [illegible] han fällt,
Mit bröd han mig skar, Hwi skulle tu än,
[illegible] [illegible]; Förlåta mig nu?

Nej wet jag ej mer, Du wet jag och ser,
Och längsen [illegible] bod, Then himmelska faders
Utmätta mit bröd, Thet kommer än mig;
Man undrar och söker, Upoffrar jag Eij.

Jag törs dig ej be, Jag kan intet se,
Hwad ondt är alt godt, Hwad gagn är alt skadar;
Men när jag skal lida, Som fördt af ett land,
En knecktar jag glader Och kysser en hand.

Bland lastighet och spott, Bland konster och språk,
Bland höfliga mänd, Bland muntroga bröder,
Bland smickrande ord, Jag trifs icke wäl,
Om ett ting ej föder, Jag swälter i själ.

Men kärlighet mot dig, För slugheten krig;
Ehwad mäcktar som glans, Ehwad illgrav en bräcktar,
Som kändes i dans. En bloss ehwad begärd,
~~Dit~~ allmänt tycktar, Ehwad swiktande dygd.

Ju skall tu ält mik, Dmin sorg wanu[illegible] mik,
Sonnyd i Guds nåd, Jag wid mig skall skiljn
Thå tuiltan från Gud. Dlik hus hängnabyjt
Du sängmanns wiljn, Thar wilan jing trygt.

II

Hvad nöje alla
Ifrån falla
Så här kalla
Luft och Sjö, förnimt och högt,
Mig kärleken
Hämtar lyckan
Eller mycken,
Himlen är doch oförnöjd,

Hvad är verlden:
Bara frunden
Qvällige vare rikedom,
Allt that vi här drömma om,
Vi på siekan;
Då vi vakna
Och vi sakna
Och vår glimmande ringa tom.
Kropp utslitna,
Själen liten
Välkänslan ger en skön sjöning
Gör fåfänglighetens dröming
Lyckans blinder,
Lust som hinder,
Himlet som vänder,
Blir en ofrivig efterhänning.

II

Hvad är Sällheten?
Sidens drägter
Och respoten,
Hvars inne Stamm är väl bekänd;
Slott och bladen
Ängar floden
Ifrån Oden
Kallas är doch Adams land;
Trots hvar Peder, en förfäder,
Från then äldsta adelsman
Och nu mig uppräknu kan,
Hur jag upleta, hur then heta:
Hur vi äta
För dagslöjda, mer din sjun.
Giv och tille skriften gjeck tille griften
Så hvad döde sällan tron,
Jorden är ju allas mor:
Stolt och gensam
mot i graften
Ingen skräften
Och är kallad för sin bror.

IX

Hwad är lifwet?
Hwad är wärlden?
Bara färden
Mellan skål och Muskebo.
[illegible] fötter
Och [illegible] blöter
[illegible] noter,
Dammen [illegible] will man gro;
Nu [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] har Smechfeldt [illegible] förwall
Som [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] i [illegible]
Sol och [illegible] [illegible] alle;
Du [illegible] [illegible],
Hör hwad [illegible],
Nu har [illegible] i Bäcki Stat
Olström [illegible] som [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible].
[illegible] [illegible]
Och [illegible] Hej! God dag Camerat.

F. [illegible] [illegible] Dig för [illegible]

X

Hwadan Gullet?
[illegible] [illegible]
[illegible],
Hwem [illegible] ej Dukaten [illegible]?
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] och [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] excrement
Hwem [illegible] [illegible] ej [illegible],
[illegible] Camraten
[illegible] Dukaten
Som [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible],
Du [illegible], [illegible] [illegible],
Som [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] i [illegible],
[illegible] [illegible],
Och [illegible] [illegible]
Det [illegible]
[illegible] bad Dig och [illegible] Dei.

II

Jag gier werlden
Kund högfärden,
Fru. mod fick och gick go dag;
Gier båd glädjen
Och sinnesruen
Uppå bäden
Och tiyoj befrokar jag.
Tiger morgon, at den fången
Slänger bort min fodnrok,
Och giör mig till trätosmacklok,
Låt hin wara,
Låt ytt fara,
Jag will swara,
Hwar sin tycker han är klok.
Hör a henner hin sin narren
Som hemma följe ut och in
Jag och werlden ha hwar sin:
Will du hörat
Och utförat
Nu du giorat,
Jag är Hennes, hon är min.

Hwad är wår ungdoms wår,
Som likt en dröm förgår,
Hwad är all frögd och lust,
En wäder ljud,
Wi födde gråta Och barnsligt låta,
Wi tala wakna, Wi se wår längre,
Ändtlig gå till frihets nå:
Tän wi lärt tänka,
Andra oss ~~[illegible]~~ skäncka
Och wi oss sänka
Uti ålderns krökta går.
So wet om icke,
Att ungdoms fängsle,
Oss gåfwo skänckte, Om wi förnimme,
Att en ung hålt af grå hår?

Hwad [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
En [illegible] [illegible] fatal,
O [illegible]! Ach! Hwad qwal //:
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]?
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]? [brück]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [struck-through words] i fruchtlöst [illegible]?
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
En [illegible] [illegible] bestånd?

Ack! ja jag känner nog
Och skämtsamt kan erfara,
Att så dant möjligt wara,
Förskönt jag ut Dig tog
Den stund Du mig bedrog!!!
Min frihet skutte stod
Och öppet hjertat rotmed;
Jag tänkte min från Hjertan
Lärnt that silen ljugum;
Mit öpna hjertas swara
För alla utkommande fara;
Jag önskte nögd och fri
Så all min dagar bli.

Jag öfwerwunnen är;
Men bjuder ej mot öden,
Om någon mig thet böder,
Mot alt hwad werlden här,
Högt skattar, håller kär :||:
Hwad Himlen sielf mig gifwit,
Wet Himmelen ock till skrifwit,
Ifrån thes Beslut ock wilja,
Will jag mig aldrig skilja;
Men som en Swedan gifwen,
Städs wördin, tackin, lofwen,
Mitt nöje och min lag är Himlens wälbehag.

N N

Hiertans hierta, hiertat lillen,
Håll dit hierta intill mit,
Låt ej falska hiertan skilja,
Ädla hiertat dit ifrån mit:
Tänk man på hvad hiertans plågor
Som mit hierta måste lid,
När så mongen hiertats lagar
Lär mit hierta måste gå.

N N

Hiertans hierta håll i hierta,
Hwad mit hierta dig förtron,
Du skall utan sorg och smärta,
Hiertan finna till samma bo;
Så skall tack för frögd och gamman,
Önskan nog med sorgsen skål,
Och wi snart på lefwa samman,
Hiertans hierta lef nu wäl.

Detta hafwar Graf. Rebnsman då han war fiorton år, skrifwit till Doct Nordbergs dotter, och fått följande till swar.

Hiertans Docka, Docka lilla,
Bry Dig ej om hiertat mitt,
Hwarför man ej genom skilla
För (jag menar) Hiertat Ditt.
Tala ej om hiertans plågor,
Jag har ondt i ängan fri;
När jag hör uti kärlekens lågor
Will är gudens Hiertan gen

Hiertans Docka, Docka lilla
Tänk min ingen ting förtro,
Ej förutan sorg och qwilla,
Docka med Docka bör sammanbo.
Nu till sent för fröjd och gamman,
Öfwer sorg med första skål,
Du som nyligt kom från Amman,
Hiertans Docka— ~~Docka~~ lef nu wäl.

N N N

Hwi ſkall ett längtand Näcktergal
Din ſång dock hörn liuda?
Det giör hans hopp ut wäcka,
Du ſer ſin [illegible] dal!!!
Din nöjet kan mig rymmer,
Mitt modiga i bekymmer
Ej ſuckar;
Ännu ſuckar,
Går ſolen ned, hos mig och opp.
Sant är at nöjet lidt bedran,
Dock lyckan ſielf förſagat har,
[illegible] gral, utan hopp.

N N N

Min Nymphe du wet min redlighet
Och therföre hwad jag ſäger:
Nu ſkam hoſs jag ingen,
Ju mindre [illegible]!!!

Då man min kärlek lofvar,
Hvar minsta eder sofvar:
Man brinner
Och finner,
En hjertats obeständighet, slut under med beständighet
till döden jag dig vörda kan,
Man vet dig äfven blid och öm,
Du blir jag kär.
Hjertat för Din uppriktighet,
Dit med jag månne följa,
Och intet längre dölja,
En låga som Du ej vet!!!
När jag finn obarmygen,
Du vet dig ej förlägen;
Man äfven,
Och vetfem,
Min hjertlighet med kallsinnighet:
Ty när jag om dig owett är
Jag mig till visst befriten kär
Och för Dig kär.

Echo och Narcissus

Hur kommer til at flickor ej få friat,
Wet ni hon? Från skogen [illegible] bilder
Kan ingen [illegible] med [illegible] sig skildra;
Men ej så lätt från kärleks dön och bruk.
Därat hon har haft then lyckan them begynn:
Från skogen ropp them bilder [illegible] [illegible],
Från grofwan [illegible] och [illegible] i [illegible] hon
Kan [illegible] och [illegible] från skogen Trög [illegible].

Narcissus war en hurtig [illegible] piet,
[illegible] [illegible] that, men flickor [illegible] [illegible],
Som honom lockt i kärlekens öfwergingo,
Doch [illegible] ther på [illegible] man än [illegible]:
En [illegible] [illegible] som sig ej [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] mod [illegible] [illegible],
Narcissus war [illegible] sin hand som [illegible],
Men hwad doch sig ej [illegible] med [illegible] springe.

Jag är, sad' han, Min Echo ny förfär:
En Skytt som jag kan ingen skönhet lockas,
Ock wilddiurs gny ock blod skall hon förskräckas,
Ack nej, sad' hon, Din jagt jag gjenom far:
Jag är, sad' han, af [illegible]=troppen,
En yngling fullsatt af oförwägt mod:
Hör full, sad' hon, jag wågar lif ock blod,
Jag giör Dig fritt att skiuta af [illegible] troppen.

Jag är, sad' han, en gäst som älskar drycket,
Jag slöser bort mitt arf ock gods i händer,
Ock guld hos mig [illegible] bort [illegible];
Doch theraf blef then sköna ny förskräckt.
Jag är, sad' han, then [illegible] gälds=bangal,
Som [illegible] sin [illegible] på skwalle en torgat fot;
Doch sådant war then sköna emot:
Ock wara kan, hon röpte: hulde min ängel.

N. N.

Blif gerne, Narciss, du vacker som du skyr,
Jo men, sad' hon, jag ser en vacker blicken,
Hos flickor kan jag mig alldeles intet skicka;
Ty jag har dem, förmodar, [illegible]
Gå all den, sad' hon, du skall du bli min make.
Men sad' han sagt: min jungfru låt mig bli;
Jag öfwer ett den skapad lit som jag,
Min Skönhet, ging tron, ett Echo vändt tillbaka.

Jag ser mig om;
[illegible] dock det [illegible],
Kom frihet kom,
Och [illegible] min [illegible] att [illegible].
[illegible]
Som mina [illegible],
Och [illegible] min [illegible]
De [illegible] Dör,
Där du [illegible] min [illegible],
Och [illegible] vinna:
Kom frihet, sätt mig fri.
Dock nej, [illegible].
Jag vill mig först besinna
Gack frihet bort
Jag vill i träldom bli.

\# \#

Een [illegible] [illegible],
Die zich [illegible] [illegible] [illegible],
Hoe minder pronkt
Een [illegible] [illegible] uit,
En [illegible]
Hoe [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] band,
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Dan [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Dit [illegible] [illegible] [illegible]
Die [illegible] [illegible] [illegible]
Maar [illegible] [illegible] [illegible]
Die [illegible] [illegible] [illegible]
Dit [illegible] [illegible] alle Dien dag.

S

I blomsterfältet
I flytande Chrystallen,
I gröna tält
Som sol och skuggor ger
Och himmel bygger
Nu är från höjden fallen,
Som från himlen drog,
Min Iris ögon sky;
Men doch himlen ur mitt minne?
Jag har ju i mitt sinne
Din ömhet himlen minnt,
Min Iris är
Med kropp och själ tjenarinna,
Och den hon tjenar
Så är jag död förut.

Kiär Coridon
Som är med moder worden
Din faders son;
Men ej sin hustrus man,
Som thenna tro
I går för hela gården,
Men ännu ro
I dag hans sinne fann:
At Phyllis hon nu ömmar
Ej hinder som fördömmer,
Och det har glömt sin wän
Och tänckte hon
Tro intet alla männer,
Med samma kön
Betalen them igen.

Jag hörer säga Malin wid min sij,
Och wid then eld som plär mig bij,
Lät Per then unga gåssen war
Som jag sindes gäller kan,
Han är i dans så lätt och wig,
Then kan så artigt bugha sig
En sådan karl bör nödwändt ägna mig

Hur säg hon Mårtens hurtighet,
Som hellre märk än sig sucka wet,
Och som med ögon skåda kan
Til kärleks himdin Man:
Hon swt, sad' hon, i Per och flar,
En bättre karl bör älskas war;
Med hull och hår jag mig åt Mårten gir

Knapt fick vår Malin Nisse se,
Som kommen bolt så snart ut te,
Med byxkläri af tusend slag
Kun som funkon lag;
Stor sak, sad' hon i Mårtens tro,
Nej Nisse skall nu bli min ro,
Till lust och glädin skall nu hos os bo.

Nu fick hon se en annan bud,
Det war herr Johan kom derpå sud:
Hans Kolten mine hands gammen rock,
Hans hår, hans langa lock:
Stor sak, sad' hon, i Nisse nu,
Nu skall jag bli herr Johans fru.
Nej, skalle, jag wat en Karl så god som du.

N N

Dygdeskad kan en döf och blind;
Men aldrig skilband fullenn kind,
En gammal trägård kan bli' up;
Denn aldrig skiftord thi;
Ok tiog ut at gnit Sunt forbi,
Och Malin börjad' gammal bli;
Då war thet ute med alt friire.

N N

Då kom then gamlem Per igen,
Then forsta öfwergifna wän.
Och wijsa sin olycka fram
Och hon war besfwen hem:
Kom Söd; säd' Malin kära Per,
Du är mig altid likka kär,
Kom säg din wilja fram, Du gör mig här.

N.

Kärlek i mit bröst med vördnad sänd spred,
Hwilken [illegible] förtjenar nåden,
Lät i [illegible] lika barn,
Dygen, förswunnat, sig rödja med tig:
Ej bör min Syster tig [illegible] förkenna,
[illegible] min bör tydig wara:
Men, om möjeligt är, gif ock Kärlek nåk,
[illegible] om [illegible]

Capriser

Kom min vän och sitt här ner,
Ung är ni som andra,
Därföre nog bekymmer ger;
Lycklig then åt himmeln ler;
Gärna; men hvad är thet mer?
Kom och lät oss wandra.

Öfwerallt jag följer er,
Det will jag er lofwa,
Eller skall wi skåda ler,
Än som skilda födas ser,
Gärna: men hwad är det mer?
Kom och lät oss sofwa.

Om ni olycksbuden ser
Kan oss intet skada,
Och ju drömmen nöjen ger,
Drömmen mera skönt Chimer,
Gärna: men hwad är det mer?
Kom och lät oss spela.

\#

Sorger, lekar och [illegible],
Drill i oron låta;
Men tag [illegible] [illegible], jag bär,
Det kan intet ganska [illegible]!
Grinnar: Men hvad är [illegible]?
Som och lät oss gråta.

\#

Sälig Maja, Pähl och Pehr,
Är i grafvens skugga,
Och hvad hjertans lust thet vär,
Sörje thet min hjerta kär,
Grinnar; Men det är besvär:
Som och lät oss skratta

\#

Lät oss i vår glädje=tid
Sjunga oss och äta:
Bort med sorg, hvad och id
[illegible] ro och frid:
Dock / thet kan nu bli thervid,
Som och lät oss kväda.

Hwem kan altid wara blid
När man ser sig swikas?
Nej, Er skall jag sända mid
Som Ni skamlöst sökte strid,
Och thet må nu bli thärwid,
Som lät oss förlikas.

Låt oss nu till högsta Grad
Und wår Ämnet uppröra,
Hofock, witter, blid och glad;
Dock, jag blir thäraf ej glad.
Som lät oss ***** gängrat ej Grad
Låt oss (allting / intet) göra.

Du är menniskans Himmelung
Glädjens och förbyttas.
Sönt i morgon, glatt i dag:
Nu förtrat och nu bagag.
Gråt och höja manna gång
I muntliga mötas.

Ach gin mig nu dristadlen lyst utaf Dig röfwa,
tyckes mig ej wara wärdt, att du emot mig öfwar,
Then Höga tyrannie, om du wilt lyda mig,
du skiul af mig igen hwad jag först fått af Dig.

Hwad skada kan man tu en liten lyst tillskrifwa?
Nu man har hwarken flickt, hwarken ~~[illegible]~~ hwar thar blifwa,
Jag fick utlofwat that, that migon [illegible] tell,
Som hiär uf lyckan lutt, att jag than [illegible] wille

Then som mig af en lyst har utant behaga,
Dig lät tin wrede och, sentt skänt och mera wara,
Doch tycker du, att jag har kommit tig förnär,
Gif mig min lyst igen, jag wäl förnögder är.

Then som för begynnelse stile, mitt med tig ej behagar,
tillmät min skiönhet du, att jag than sielf mänd tagit.
Si så kan jag få mitt, och du få tit af mig,
tillsfwan tydeligen, som jag sal först af tig.

[illegible]
Skall mig man nu bry:
Ej thet tiolligt är
Att wara kär;
Kärlek gråter gjör,
Sinnets ro förstör,
Friheet uti thes bojor snart dör;
Utan twång och plågn,
Utan kärleks lagn,
Will jag allena dagen lycklig bli,
Jag skulle utan twång wille då och lefwa fri.
Men det doch lustigt är,
Stunden at wara kär,
Wänsta, om du så wille, höra jag dig tell,
Skall dig behaga,
Du tål ut lagn
Att jag stunden må blifwa fri,
Du will jag gerna kunna dag kär uti dig bli

Indifferent jag är och skall blifwa,
[illegible] i [illegible] dygd;
[illegible] min [illegible] drifwa
Himmelen [illegible] dock orörlig [illegible];
Eller [illegible], när jag dör, [illegible] gör:
[illegible] skall blifwa [illegible];
Man blir dock ofornögd[illegible]
Ständighets ~~[illegible]~~ [illegible], [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible]

Will ingen mig till wän sig utwälja
Will och ej jag [illegible] någon till wän:
Älskar mig ingen, skall mig ej [illegible],
Jag slipper då älska någon igen.
[illegible] här, [illegible];
Man [illegible] behag,
Ej behöfs [illegible],
Älskar [illegible] [illegible],
Hit [illegible] är och blifwa skall min lag.

Lustig, glad och nöjig,
Altid nögd och tålig,
Jag min lifstid wara will.
Oro undanfly,
Ey mig hinna bry,
Med att tänka på
Hwarn mig mänd'ga
Eller hwad mig händer,
Hwad mig lyckan sänder,
Lika hwad thet wara må.
Det tänkesätt skall blifwa,
Det jag mig skall gifwa,
Ifrån allt hwad olust giör,
Mig skall bli en lag,
Att jag dag från dag,
Skall mig skicka så,
Att jag altid må,
Ha ett nöjigt sinne,
Slå sorgerna ur minne
Så det skall gå mig väl nu.

Låt Venus bli en herskarinna,
Öfwer himmelska kärleks [illegible],
Låt Astrild hiertan öfwerwinna,
Til [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] flickor sinn:
Jag will intet öfwer någon se,
Låt himmen jag hierteligt skall ge.

Låt skönhet menniskors hiertan [illegible],
Låt them [illegible] ha Gudinnor fatt,
Låt prinsar [illegible] [illegible] döma,
Låt Guld bli theras högsta skatt;
Mig kan ej dig [illegible] [illegible],
Jag för them intet wördnad bär.

När tidens [illegible] en skönhet tilldelat,
[illegible] [illegible] af [illegible],
När rosenkinden [illegible] [illegible],
Och man af [illegible] man ej wet,
[illegible] dygden lika [illegible],
Och hon sitt högre wärde [illegible].

Min wördnad [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] af så [illegible] [illegible],
Och önska [illegible] så [illegible] [illegible],
Jag wore snart i dygdens famn.
Ack! att [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
Som kund' mig [illegible] i [illegible] [illegible].

* * *

Lycklig then, som utwaldt dygd,
Framför annan jordisk lycka,
Aldrig blir hans wal tillbeygd,
Fast än mången skulle tycka,
Att han icke har walt rätt
Efter thenne tidsens sätt.

* * *

Nu för tiden har man sedt
Prålgias skönhet, höghet, penningar,
Fast än odygd följer med,
Skall dock guld och gröna Ringar,
Trollfångallen, som man ser,
Nu för tiden ofta sker.

* * *

Men then sak jag ij förstäni,
Lemnar alt med lyckans syra,
Endast ber jag dygden fän,
Tänke lärliks hu edlan dyra:
Ty then dygden ij är wer,
Är en lotter som blir kär.

La Religion à la Mode

Marcus följde folket ut,
Som i kyrkan sig insnälte:
Där blef skräcklig lut och gråt
Ty then Prästen war en hjelte
Lag Basun och präst Prophet,
Allting grät, hwem kunde rimmat.
Om Hr Petr skall ha förbannat
Hwar och en som ikke grät.

Men när Marcus i sin ro
Utur sin soffa än tumar skoka,
Såd' att hennes skarpt i tro,
Som i sidan hennes Boka:
Dyrka Gud och gråt min Son;
Ja sade hon nog will jag dyrkan;
Men ginge hon nu dit till kyrkan,
Der innbor en liten Jungfru.

Irresolution.

Nu har jag tänkt uti mitt sinne
Och jag har tänkt uti en dag:
Ty när den skalken är kommen,
Du håller han uti ärligt hus:
Han gjör intet mitt lif.
Din lust och tid förderf.

När [illegible] på [illegible] är hindrat nu för
När sång på sång i bröstet sjunger,
När väg på väg är bladat nu för,
När ting på ting i hjernan står;
Så är den skalken nögd:
Min ungdom är [illegible]

Drif kärlek bort med eld och lågen,
Med sött förgift och smicker ros,
Med mor och flygt och pil och bågen
Och allt Ditt tyg; gack bort Din kos;
Dock skall men ej sen finnan,
Låt bli min Iris igen.

Men sig jag ser ut gen ming dörren;
Din Iris när, ty hon är och Du,
Du ling till Iris och med tärnor:
Mig ging ut till mitt afskedun:
Dock nuj that gör ij an,
Jag der ij umgälla kan.

87.

\# \#

Blif gemen med Iris och mitt nöje
Jag will ju intet dö i dag,
Lemna Iris lätta lif och löje
Dina Gudar sitta på berget,
Och Hymen är fri af qval,
Och han then sällhet tål?

\# \#

Då skal jag doch then bojor bära
Som Du mig sändt och bli Din slaf?
Väl an, mitt ok skal bli min ära:
Mitt hjerta bär min Iris graf.
Gör med mig som Du wille,
Blott Iris hör mig till.

O himmel för hiertan, himmel lust och himmel nöje,
När ej utan lugn sin frihet okränkt,
Friheten aldrig till sinlets wåld sig böjer;
Ty då blir friheten aldeles förkränkt
En ädler frihet med dygd sammanparad,
O den wärdt som jag har skåfwer iöze
Hon är med lycklig concord bäds förwarad
Där hon har blygd i följe med sig.
Lag till then ärbaran sinnen till warda,
Lugn utan hon ej blifwer bortwiss,
Låt henne aldrig så wårdslöst förfara:
Ur fritt du du har sedt hennes sig
Där du med med wdaingar get skön tord bedenga
Det som förundra Dig ej minne nu
Menskor tå hennes din åtlig dragen,
Jo jo jag wet wäl hur that gör.

* *

[illegible] Nympher troupe dygd- prydda skara,
Tagen ej illa up att jag Er bär,
[illegible] [illegible] ju [illegible] [illegible],
Som Er med tiden långt mera nytt. ger:
[illegible] om [illegible] Bantams Land- [illegible] skönt [illegible]
Och Japonesernas dyrbara skänk;
Om [illegible] nyttan mindre jag Er [illegible] [illegible],
Så bör det nöja [illegible] [illegible] godhet
Om önskad Hymen på det [illegible] Er [illegible]
Och Edra sinnen till sig locka [illegible]
Så utan Astrild [illegible] [illegible] [illegible]
Cytheren Eder [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
Jag Eder [illegible] [illegible] önskar,
Och [illegible] nöje och utvaldan ro,
Så att Er [illegible] [illegible] Ceder-likt grönskan
[illegible] I med eder utvalda [illegible] bo.

Ombytlighet, wår tids Gudinna,
Du spelar dock en liten stund,
Och man må kunna rätt besinna,
Hur alla ting stå på flygtig grund.
Ock som kan bli en ådeslutt,
Af menniskors kosta och Talents.

Ej bör man någon ting föracta,
Ehwart thet är fömaktligt ut:
En kalen drar sig fram på skutta,
Blir dock then största kron till slut.
Och then som nu bak stolen står,
Kan spela kung om några år.

I Kungens hof, i wenus rike
Man har så mången skiftan sedt:
I går man hölt för sin like,
Then man i dag knappt wärdes se;
Och ofta man tile godo tar,
Then mat, man förr förkastadt har.

Jag ber åt Dig du man skio finna,
Du wetst ej sielfwan hwad du will:
I går så kallt, i dag än ömmin,
Än thet ej wädrat i April.
Kan then på Dig sin lycka bygt,
Hur kan then skal uti lefwa trygt.

Philemon dref ut sina får på en väg,
Der såg han herdinnan Camilla,
Han helsade henne som en hurtiger dräng:
God dag min sköna min lilla,
Kom sitt på thet gröna så litan en stund,
Så will jag tala af hiertans grund,
Jag wet tu kan thet ej illa.

Herdinna jag känner ock ondt i mit bröst,
Som swider, men är mig ock nöje;
Dess smärtan skänker mig glädie ock tröst,
Det känner ä' bättre än löje:
Jag ville du kunde thet lika som jag,
Den swedan gjöro dig känsla behag,
Du skulle dit hierta nu böja.

Men säg mig dock Herde, hvad skickan, wäl en,
Hur plär thet andra tilgå?
Jo kanske Herden thet, swarade han:
Hon hvad thet war mäktigt lik vrede,
Det kommer än wackert; men sägningen mer
Hur gjör man, hwad är thet man känner och ser?
Hur plägar sig läder [illegible].

Jo, skön Herdinna, bland skickan och hot
Har Hiertat hundrade [illegible]:
Och kommer näst ögat äri Hiernat,
Man är en [illegible] med [illegible]:
Men glömmer sig sielfwer, wet ej hwad man gjör,
Och när man sin trängtan säller sig för,
Wid Hulde och Höghet man [illegible].

I hjertan upstiger en twingande lust,
som i ett ögnablick wilar,
Försichtighet, wishet och witt och förnuft,
Alla kärhet så lustigt hon drillar,
Förswindet fångas i kärleksens garn,
Den starkaste hielte blir här som ett barn,
Lemnar ej det man sig inbillar.

När then som dig fägnar ej är tillstädes,
Ehwarwäl du med mod och med minne,
Fast man uti sällskapet gammanar och glädes,
Du trifs man doch intet ther inne:
Ängslighet känner, du frögd uti qwal,
Du haller i tankarna hemligit tal
Undan som bor i ditt sinne.

Om du wid en källa, en flod, en elf,
Dig ſpeglar och ſer i thet klara,
Du ſer du en ſkugga; men intet dig ſielf:
En menniſka ſkull dig wara.
Den ſkuggbilden följer dig utkan och där,
Hon går och hon kommer, hon ſtår och blir qwar,
Och med din ſkapnad ſig para.

Märk om nÿ en herde uti wår bygd,
Din blod uti ådrorna rörer,
Hans röſt, hans ögon, hans ſinnen, hans dygd!
Du rodnar hwar gång du thet hörer.
Du ſuckar af innerſta hiertat och ſiäl,
Du wet intet hwarför, men ſuckar likwäl,
Och ſucken det hiertat utförer.

N N

Du wille gå öfwer både dalar och berg,
Blott till att få se then din glädje;
Men när du får then så skiftar din färg,
Och beder du nöjsliga wägar.
Du blygs och du tör intet möta hans syn,
Du flyr honom litet, men will dock igen fly,
Då tungan tillbaka du drager.

N 5 N

Du tror dig ock förmodigt wällustig skall,
Och wisse du är liten nöjder;
Men märker dock efter till ungsom grått,
Till hwem then andra är bögder,
Och talar han till dig, så blir du helt kam,
Nog blir du wältalig, men för thet ej fram:
Så hindrad din mening blir wägder.

N N

Lät mig säg herdinnan, jag gråt och sörjer,
Hvar tycker det onda Du minner?
Jag känner det himmelska gråtande i er,
O hjertat som pilen och smärtan.
Säg, hvem kan jag säga **** ser det wara kan?
Du känner wäl Damon? jag honom tycker,
Som jag mig så hemligt förnimmer.

N N

Och smickrande Philemon, hur blef Du begråt,
Hvar flickan de orden utsade?
Du wädren i ögonen liksom en mörk, och suckade
Och suckade i bröstet utlade:
Du tänkte förevrida all din latin,
Du tänkte hur sägne, men medan war din,
Ty ännu belöningen fnda.

N N

Hör Damon, som tu lång ock sof under träd,
 Skall du dig then grämja sin snygelin!
Du rasar mänt ock; Du sådde din säd,
 En annan skall henne upskära:
Ett bij gör wäl honung; men smakar den minst;
Du går en till spel för en annans winst,
 Till godt för en annans lycka.

A A

Säg mitt hjerta mig,
Hwad skall fägna dig.
Ibland werldsligt gods
Hwad skall bli din lott?
Lyckans prunk,
Gyldene gemack,
Skönnen sig
Rätt för mig;
Drömmer dock
Und sit rock,
Hela werldsens skrock
Rikdom och pracht, ärans högtiden macht,
Ock thet högsta snillens prydnader i förackt.
Hwad skall therföre bli min del,
F Och then blinda lyckans spel?
Som förföljer mig?
Ängslan, sorg och nöd
Ger mitt lefnads bröd.
Himlen har mig glömt,
Och till oro dömt:
Werlden är för mig likson ett brusande haf:
Lugnet finner jag först i then tysta graf.

F Hwad skall undra ödets spel.

Bort med sorge qwal,
Jag har giordt mitt wal
Lyckans fulla fröjd, giör mig ej förnögd,
Hennes wind, giör en blind,
Hon är ny, therför flyr
Hon en siäl som är träl
Åt af jordens wäl.
Dygdens fasta rot, gier all plåga bot,
Och fördrifwer både tids och lyckans hot.
Hwad är lyckans sol och dag?
En föränderlig menniskio lag
Som i grunden är helt swag
Och har ej bestånd:
En friskt up mitt mod,
Himlen är dig god,
Han beskyddar then,
Som är dygdens wän:
Sorg och ängslan är et swaghets prof:
Dygd och [illegible] blir aldrig tidsens rof

N N

Nu skils du åt Selinde min,
Hvars närvaro var min enda fägnad,
Hvars bortgång mig alla oro ger. :||:

N N

I höga skuggrika träd,
Der jag med min Herdinna sutit,
Och hörde sång, hvart hon gått hän. :||:

N N

I skugge där som bäcken går,
Och lefwer nät i lust och gamman,
När jag min fägnad möta kan?

N N

I starka källor susande fall,
Som plå thes inre lokar ~~[illegible]~~, skölja
Hvar jag min fägnad möta skall?

N N

I gröna fälten, under fält,
Ther jag mång nöjder tima skött,
Hvem hafwer i min skatt bortspält?

Then nu jag ser nu du fångst är,
Thin ögnalust är aldeles borta
Thin Nymph jag aldrig mera ser.

Du lämnar jag min lust i måle,
Alle sorg och ängslan blir min lefnad,
Thin Herde Koije står omkull.

Far wäl dit menn jag resser in,
I barken som skall afwigt witna,
Om dig, och om mitt trogna sin.

Du lef Selinde afwigt wäl,
Fast Du tile minnen bort har fästladt,
Blir minnet dit hos mig din träl.

N. N.

Tvungit man ingen ſkall
För kärlek ſielar wara kan.
Och är hon en men,
Både hjerta, mod och hand.
Sinnen, ſiäl och tanckar,
Mäſt omkring mig wancka
Hwad jag nyder fritt,
Är ej mera mitt

N. N.

Hwem ſkalle jag tå
Min ſiälen i en ſwåran ſorg?
Skall jag lyſa på,
I kyrkan och på torg,
Att then ſom mitt hjerta
Stulit mig till ſmärta
Willen ſom en wän,
Det bära hem igen.

N N

Ach hwad är thet at
slita bojor: thy jag redan wet,
Hwem than sköld begärt,
Min Iris ömlighet
Som mig welat skilja,
Kanske mot sin wilja,
Brän than ro och kraft,
Som förr min frihet haft.

N N

Nu min Iris tig,
Och gif igän; men häfwer ni
Wille ett höra mig,
Och pinka nätt som du;
Kärligt thet tack höra,
Wille gärna the begära,
Hos dig göra rof.
Ty jag thet har behof.

N N

Hiertat mås gifwa,
Om jag skall kunna bli wid lif,
Lät mig thet få se,
Eller mig igifwe;
Doch ~~[illegible]~~ mig ej må tryckte,
Som och lät os byta,
Ei behållen mig,
Och jag behåller Dig.

[illegible] hwad himlen har ment
Emotstå min [illegible]:
Wäl är ju alt ting [illegible],
Ja, min [illegible] du har [illegible]:
[illegible] som att [illegible]
All ting blir till spott och [illegible],
allt blir upp[illegible].
[illegible] bli ändrade,
[illegible] bli [illegible]
Ting är som [illegible]
[illegible] ska vika.

Henning, Henning dina skålar
Bringa genom Gudaskaran,
Och i dig sin dygden van,
Lyftingz mer med renare skålar,
Du upmålar, Du uphimlar,
Och bevarar Himmel och än

Dig Gudinnan vill jag vörda,
Du af alla Skönast är,
Om din Heder så begär,
Skall man mig för dig så mörda,
Lustig börda, lustig börda,
Drar man dina bojor här.

# # #

Tänkte hör jag öfwerlåten
Och min wilja sitt begär;
Men om ock förnimmen jag,
Ofta trogna meddansmär,
Till slut fordra frihet åter,
Flykt för en odräglig lag.

Uppå then sälla höjd, ther allt af ära glimmar,
Omringad, prål och prackt sig kring hammen har:
Ther gick min tanke opp, att skåda några timmar,
Då then som tronar nu i lyckans sköte har.
Jag såg hur hennes sol förgyllta Swedens delar:
Och att en skinande fröjd i allas ögon spelar.

Jag såg att lyckan har, med täta gyldene pålar,
Hur främst förwaltat åt Swea thenna höga gård:
Hwar som ther inne gick, war följd af lyckans strålar,
Och hade prål och glantz i följe till sin wärd:
Thom tiden utanför i ödmjuk utbörd lågo,
Och efter hielp och råd till thenna boning sågo.

Af thenne högdens prackt min tanke blef betagen,
Och sedan hon är rijk, lycksalighetens mål:
Den som har en gång hvilt i thenne sälla hagen,
Kan intet sielens ut förachtlig sångens mål.
Hur kan man väl sin tid med något skjälle förgyllen,
Och all sin utrå ...rik i nöjets brunnar fyllen.

Hör gick min längre in, att se then sälla lefnad,
Som thesse lyckans barn skulle glänga med svaran;
Hvar är väl sådan ro, then ~~[illegible]~~
Hvarom allen fick af lyckans blinda hand;
Dum lik! then saknad, och, then ändtligt nöjets gåfvan:
De nöjen gick o hur i vägen och afvunds käften.

(Skildt man korgs trofvad)

Hur sig hon kring med blind lyckan wänligga:
Oändelig smickersång all hörslan till sig drog;
Hur säges ni Mammons träl, sin afgud ännu nog tigga;
Som aldrig kunnat ge thet snåla hiertat nog.
Kort sagt: på thenna högd wan ynnste delen högden,
Och till thens ömma fall, i stunden ut wäst bögden.

Min tanke fången blef, och i förundran bragten,
När hon then rika lott, på nöje fattig såg;
Men ännu mer förskräckt, uppå som såg hon the största magter,
Som upp på högden stod, i blinda fallen låg.
Förundring skiftas här ängslig sinnen föra,
Och i ett ögnableck förändra och förstöra

När Lyckan lyfte en [illegible] sin stolta vinga,
Då flög hon [illegible] ut i himmelen blinda flygt,
Och när hon sedan fann uti then luften springa,
Då blef hon dubbelt uti lyckan [illegible] trygt.
I [illegible] hon förde then hon leder,
Och sedan högsta sky thet [illegible] falle [illegible].

Den tänkte himmelen til sin himmels [illegible],
Och wordet, när hon fick the [illegible] sorg fall:
Hon blef til [illegible] nögd, att [illegible] sielf [illegible],
Och för thy sorgs [illegible] blef himmel utan all.
Hon sed' ute [illegible] dygd then [illegible] gifwer,
Som bröd i [illegible] bestuten lyckans ifwer.

Sur L'Amitié.

Twå lefwa fullkomligen,
Och under trohets lagen,
Twå nögda hos benägen,
Den nöijsa för sig sielf är giord;
Hwar aldrig efterspord.
F Wort sammanknött som bröder
Och ord som barn wädra;
Twå tungor skall i ädla tro,
Med hiertats sammanbo.
Wänskap, förtrent och samtycke,
Ett hiertas dubbelt hierta;
Som redlighet war trygg och nögd.
Där wänskap är war frögd

F Wort lif i hwarje länder.

Där [illegible] och bo,
I enſliga parker,
I lunder och marker,
Där ingen [illegible] ro.
Där [illegible] [illegible] [illegible],
På kullar och höjder,
Med luſtar förnöjder
Och ſjunger ſin [illegible].

Där [illegible] i [illegible],
Där ſjunga och [illegible],
Då [illegible] ſig gläder
Och vandra ſina dar.

Af roſor och blad,
Wi binda oß kranzar,
När ſkiörden hos danzar,
Och hjertan ſig glad.

* * *

Ett hotande pock
Wi intet må höra;
Ty alt hwad wi giöra,
Skal kommer ut klock.

Wi ſiungad de fry,
Förgiftiga tänder,
Och giriga händer
Ej kunna oß bry.

N N N

Wi dricka then must,
Och äta the frukter,
Som smaker och lukter
Af glädie och lust.
Wi spela så snällt,
Och lofwar then lärkan,
Och foglarna qwittra,
I allen wår fullt.

N N N

Af harm och förtrat,
Partier och ränker,
Som nöjet fördränker,
Man hör icke wat.

I lifwets wår
Skall ingen oss willa,
Di lefwa för stilla
Som blomstrigt går.

✠ ✠ ✠

För möda och twist,
Skuld, sorger och wåda,
Di intet begråta,
Allt kommer af list.
Fricerade här,
Och mindre [illegible],
Men intet begråter,
Der nu flyghet wår.

\# \# \#

Den ömklig Damon skådde här,
Då täcka Cloris låg på bår:
Ack! säger han, hvad himmelsk vrede!
Jag mister den som Du mig nämt:
Han drar sin dart utur sin skida;
(Men stöter'n sakta in igen)

\# \#

Han klättrar på det högsta berg,
Där stiernan synes som en dverg,
Och störtar sig från högsta branten:
Likväl uttolkt ging han i fred,
Han stiger öfverst upp på kanten;
(Men satte sig helt stilla ned)

N N N

Hon war ut på then [illegible] sjö.
Der hundrad tusend kunna dö,
Och sjunger till sin trogna Pelle,
Hur skall mitt [illegible] lif få [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] sitt [illegible];
När Pelle har mig intet [illegible].

N ach N N
Ach, Cloris, du [illegible] Själ
I dag skall du få se din [illegible],
I dödsens [illegible] Döden [illegible],
Hon tar sin [illegible] [illegible]
Han [illegible] [illegible] [illegible] [illegible];
(När [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].)

N N N

Hwart tar hon nu Lysandra se,
Som kan så ingenting nöje gi;
Men lät, hur kan hon förvånat vorden?
Hon griper till att slita band,
Och will then nyle bilden mörda;
Men syssar skrapp på hennes hand

N N

Och så war länkeringshuldas fukt,
Då i sin famn få intet godt,
De fängnen skönaste Lysandra,
Som lät oss nu med finck oätlig,
I grafven efter Cloris vandra;
(Men ny förr och om sändi' år)

Så min kära Malin war intet för brådt at gråta,
Låt andra sig [illegible] then modren ock sig förtreta:
När andra bli sorgsna ock gjöra sig mera,
Då kunna wi fråga för [illegible] i hemmen,
Ock tänka [illegible] himmelen mera i hemmen.

Här sitter Du [illegible] för Gud ock för [illegible],
Här kan Du så lära himmelska [illegible] ock lagen,
Här kunna wi dricka [illegible] [illegible] i [illegible],
Ock tänka [illegible] [illegible] [illegible] ord,
Ock [illegible] för [illegible] [illegible] gjord.
Tri gjöra [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ock [illegible]
Tri [illegible] som [illegible], ock alt thet wi få, wi äga.
Jord ock himmel ock mera thet tänker på mig,
Å fägnar mig, ock Du tänker mig
Å vill Du [illegible] [illegible], så [illegible]

Den tienarinnan wid ont och högfärden till, dess syster
At kläda dig och pryda dig rätt som du will och lyster:
Du är ung din herre och du är min än;
Hwar skam wäl sin fästman från och till sin,
Och älskadiss: som ung, och som du

Kan brukan wän trigat: ty lyckan är dyr att köpa:
Hon kostar wän frihet och dock är sorger at löpa.
Er tienare Er höghet, Er tienarin Er lund:
Dit skall hon tänka och sägia sitt sind:
Om Malin iss: will sägia emit mod.

Leben, Herz und Lust zu wecken,
Wenn dunkeln Sorgen [illegible],
Augen [illegible],
Kann Huld und [illegible]:
[illegible] bey [illegible] Blumen,
Möchte grünen, [illegible],
[illegible] unter, [illegible] Augen,
Augen, Seele [illegible] mir?
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

Hiertens Kong, jeg [illegible] og [illegible],
[illegible], [illegible] [illegible] Stillen [illegible].
Skalle jeg tale hvem [illegible],
Hvem, [illegible] og ordentlig,
[illegible] som [illegible] [illegible]?
Jeg troer [illegible] jeg [illegible] mig.

Dit [illegible] i [illegible] [illegible]
Godt [illegible] [illegible] [illegible] Element:
[illegible] Stikke, [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] og Stat:
[illegible] [illegible] som [illegible] [illegible];
[illegible] hvad [illegible] hiertelig,
[illegible] [illegible], jeg [illegible], [illegible];
Jeg troer vist jeg [illegible] mig.

Men ännu ett ord i lugnt;
[illegible], om jag skulle [illegible]
En utaf [illegible] flugit:
Hvem skulle då väl gå?
[illegible] jag en ut [illegible] skrift,
Och jag sen skulle [illegible] bli:
Men hvem skulle [illegible]
Gifta mig och friari?

Nu är jag, [illegible] [illegible] längre;
Dock likväl jag [illegible] bli;
Men hon [illegible], jag borde vänja,
[illegible] [illegible] [illegible] bi.
[illegible]: Nej blir ingen ut;
Hvad skall jag nu vända mig?
Så jag [illegible] i [illegible],
Måste ock aldrig gifta sig

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Allt försvinner och blir skum.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Skiønne Iris, sid Leander,
Du har giordt mig tile din slav,
Dine øyens diamanter
Du min frihed tæckent af.
Ach! hvor er det kiærlighed fornøyeligt
Nu min Iris holder vagt?
Ach! hvor er det vældet mæctigt,
Som er i en skiønhed lagt?

Lad mig dine bøijer bære,
Lænke mig din fange bli,
Aldrig vill jeg mine begiære,
Aldrig vill jeg blive fri.
Dit begiær skalle bli min villie,
Og din villie bli min lov;
Ingen skall mig kunne skille
Fra at giøre dit begiær.

Starke hon som sig berömme,
Utaf dygd och [illegible],
Kunnen I then konsten glömma
Som är Moses [illegible] gett?
Skall en [illegible] konstens skola
[illegible] [illegible] sorgen mod?
Den jag [illegible] then [illegible] [illegible]
Och är wunskans [illegible] god.

Nu min Flicka sä Dit Sinne
[illegible] en [illegible] wunskans swar,
Skall Du [illegible] uti minne
[illegible] en [illegible] [illegible] [illegible]:
[illegible] [illegible] skall hon beslutte,
[illegible] hon [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]:
Ja jag wile min [illegible] [illegible],
Lika ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] Dig [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Di så går thet hon mera gifwit
J Dig en gång i Mannens wäld,
Den som förr har dyrkad blifwit
Och tå sänkt till Träldom säld.
Hurlig lång ut så fri byta,
Den hon nyss som länge bad
Munden lidt att lisan nyttja,
Då hon måste sin Konstkuns grad
Flickor medans Hamn hora,
J tror wel mer en Vinghare bar
Att han nu en träl så wara,
Dummer är sig, men numer Er.
Liten tid att Sämja hatar,
För en ewig Hatare bli;
Och en Konst att Komma hadu
Tusend in i Slaweri.

Du ſiäder flock ſom qväder,
Ock berg ock dalar gläder
Om wåren
fotſpåren,
Med nÿa roſor kläder,
Kom blanda diſtra ſlag
Med mina Suckars lag,
at röra
Ock giöra
Min Iris hårdhet mera ſvag;
Men Iris hårdhet ſkrattar,
At plågan ſom mig mattar
Den Seger
Hon eger,
Hon alt för ringa ſkattar;
Min eld,
Min tienſt,
Min ſuck,
Min bön.
Hon flÿr
Ock brÿr
Mig ſteds med nÿa hårdhets rön

Ach! Skiönste Härſkarinna
Låt doch dit hierta brinna,
Blått våga,
Den låga,
Skal hon ſielf liuflig finna.
När ditt förackt
Giör mig
I dig kiär,
Så döm
Hur öm
Min kiärlek för dig wara lär,
Hwars öden
Til döden
Med wördnad skal giu dig beſvär.

\# \# \#

Jag vyrdar tin förſyn o
Du allmagt i det höga, Som med titt Gudoms Öga
Beſer hwart minſta gryn
Under ock öfver Skyn.
Du ſtyrer allt ock lagar
Likſåſom du behagar
Ock mig uti din hand
Som minſta ſtoft och grand
Du likväl ej förgäter
När lyckan åt mig mäter
I mer och mindre mått,
Som du det finner gått.

\# \# \#

Jag har ej något Skiäl
at öfver motgång klaga
När Gud vil omſorg draga
Hur' allt må ſlutas wäl
För mig til kropp ock Siäl
ock faſt i några delar
för jordiſk åtrå felar

Så

Så vil jag ej ha mer
Än mig min fader gier
Det ſkal mig ej förtryta
At agnar öfverflyta
Som Herren Stämplen ſlår
Så myntet gälla får.

Bårt klagogråt ock knarr
Jag vil min åtrå ſtyra
Ock ſom en liten myra
Gå glader vid mitt barr,
Men den är viſt en narr
Som på förſynen träter
Ock ſig med ängslan fräter
För det han ej blir full
af wälluſt heder gull
Den altjd mer vil hafva
Måſt under bojor ſlafva
Med litet wara nögd
Är kunga högd och frögd.

Hwad är at wara Kung?
Jo jemte ſådan ära,
Är endaſt til at bära,
En bÿrda ſom är tung,
Mitt nögda ſinne ſiung:
Mig ej den lÿſtnad qwäljer,
Som all min frihet ſäljer;
Men vid min herdaſtaf
Är jag en mindre Slaf;
Rätt nöje kan jag kalla
At mina får få walla
På marcker i grön äng
Ock bädda der min ſäng,

Den gier ock större ro,
Än til at riker wara
Än ſväfva uti fara
Bland falſka munnar bo
Ock lita på folks tro,
Som oſſ ſå ſnarlig ſwiker
En däre efterſiker
All denna wärdſens garn

Et

Et farligt nät ock garn,
Som fångat många Siälar
Giör folk til usla trälar,
Men för så ringa sak
Har jag alsingen smak.

\# \# \#

Men blifver starkt dervid
Min Guds försijn at wijrda
Som bär med mig en bijrda
Ock låter mig i frid
Mitt ok få lägga nid
Hwad kan jag bättre ega
Än när jag fritt får säga
At Gud är mitt förswar
Ock aldrabästa far
Som mig i tijden gifvet
Min nödtorft sielfva lifvet
Giör sist en salig ro
at med dess Helgon bo.

La Fin.

Öfver Kung CARL XII. Död vid Fredrichshall.

O tappra Martis tropp
Som ſvärd ock ſpiut lärt föra
Hwad månde eder röra
Jag ſer ert fordna hopp
Bland twifland' mörka böljor
Swäfva hur' haſtigt följer
En biſter mörker ſkij
Som vil er fägring brij.

I tappra Martis folk
Hwi är er kläder rifne?
Ock i ſå ſörgse blifne
Är edor lijckas tolk?
Förgiömd i jordens äſja;
Hwars blod i lär utkräfja,
Har Svenſka himlens ſol
Nu ſkridit från ſin Pol.

O grÿmma Fredrikshall
En bitter kalck du ſkiänkte
När CAROLS blod det ſtänkte
Och han ſå blek ock kall
Togs up en liflös hiälte
Der kulan honom fälte
In för din mörka mur
Der Drakan låg på lur.

O ſtygga hÿcklingsloſt.
har du ifrån dit fäſte,
Olÿckans dunkla näſte
Ej kunnat detta ſkott
Gitt den ſom CAROL fölgde
ock dina dalar hölgde
Dem har du bort det ſlut
Af kulor Ed ock Spiut.

‡ ‡ ‡

Men draka du ſom har
En ſådan kula ſprutat,
Ock all vår lÿcka ſlutat
Hwad tro du vore wärd ?
Än dig ock alt ditt näſte
Med ſkått bombar giäſta
til deſs at ſten på ſten
Ej bleſve mer igen.

Men kula hur kund' du
Kung CAROL driſta röra
Ock kronan blodig giöra
Ach! bäſvade ej du
faſt en tÿrann befalte
Ock dig det wärck anſtalte
Så ſkull' du likwäl ſkiÿtt
ock Carol inte brÿtt.

\# \# \#

Ej någon konung har
Sen wärlden låg i linda
De ſegerkrantzar binda
Än kunnat ſom kung CARL
Så tappert ingen vunnit
Mer ſilke ingen ſpunnit
få ärans lagercrantz
Med blodigt Swärd ock lantz

\# \# \#

Det ſwärd du har nedlagt
med egit blod bekräftat
At du har troget fäktat
men undfått liten tack
för all din myckna möda
ditt dyra blod måst flöda
du öfrat lif ock ſiäl
för Svea barnas väl.

Mång ſtrömmar til deſſ pris
Som blod med wattn runnit
Der CAROL öfverſummit
Så modigt Hieltewijs
Der ſprutand Eld ock drakar
Som natt ock dagar wakar
Har wunnit ~~nåder bett~~ ſeger gett
Af CAROL nåder bett.

La fin.

C. E. R.

Wis. Bok

books2ebooks.eu

www.books2ebooks.eu

e-böcker från ditt bibliotek av
eBooks on Demand

digitaliserad av
Kungliga Biblioteket

National Library of Sweden